

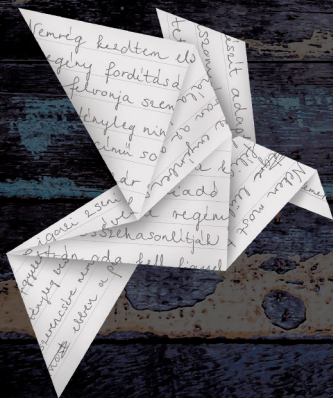
„Bátor, őszinte és elgondolkodtató könyv.”

– Veronika's Reader Feeder blog

Nincs

hozzád
hasonló

*fine
selection*

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

Nincs

hozzád
hasonló

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*„Ha nem szereted saját magad,
hogyan tudnál szeretni bárki mást?”*

– RuPaul –

AJÁNLÁS:

Anyunak és Erikának, azaz a családomnak,
akik megtanítottak szeretni.

Erikának, a legjobb írótársnak és barátnak a Föld kerekén.

Petrának és a kicsikéimnek, mert ti vagytok a szemem fényei.

Diának, hiszen nélküle ez a regény nem is létezne.

1. FEJEZET

AZ AJKAMBA HARAPOK, amikor a pult mögött álló barista ránk pillant. A látványától megmozdul bennem valami, különösen, amikor feltűnik, hogy meg sem próbálja leplezni cinkos mosolyát.

Magas a srác, ébenfekete haja ezerfelé áll, mintha állandóan belebúrna. Az arca tapintatlanul markáns, mogyoróbarna szeme élénken csillog, kidolgozott felsőtestét pedig kihangsúlyozza az izmaira feszülő, hosszú ujjú, fekete inge.

Lia belebokszol a karomba, és rám vigyorog, mire én csak lesütöm a szemem. Bárcsak egyszer velem is flörtölne egy ilyen félisten! De lásuk be, ezek a pasik nem a magamfajta, nagydarab srácokra buknak.

– Amikor rád kerül a sor, cserkészd be! – súgom Lia fülébe, aztán panaszos sóhajjal újra a kínálatra lesek. Kávé kávé hátán. Pff. Na jó, egy forró csoki rendel.

Unott arcú, lófarkas lány veszi fel a rendelésem, és kibírom, hogy a túlárzott sütikből ne kérjek egyet, legalább ezt győzelemként könyvelhetem el. Míg Lia kiválaszt valamilyen lattét, elvonulok az italomért.

A helyes srác adja át, megremeg a gyomrom a közelségétől. Alig merek rápillantani, az ujjaimmal téován dobolok a pulton, aztán

feltűnik, hogy mélyen a szemembe néz, amitől egyszerre érzem magam kínosan és járok a mennyekben.

– Tessék, remélem, ízleni fog – mondja mélyen zengő hangon, és ahogy közelebb csúsztatja a forró csokim, az ujjá egy pillanatra az enyémhez ér, amitől mintha áramütés száguldana végig rajtam. Remegő hangon megköszönöm, félkómásan elbotorkálok a közeléből, és csak akkor veszem észre, hogy a habra szívecskét rajzolt, amikor leülök a pulttal szemben lévő, barna kanapéra.

– Finom falat – közli Lia, miközben lezuttyan mellém.

Ahogy helyezkedik, hosszú, barna haja előrehull, majdnem teljesen eltakarja szív alakú arcát, csak a nagy, sugárzóan gyönyörű, zöld szeme látszik ki. Oldalra pillantva feltűnik, hogy egy öltönyös, szőke pasi lenyűgözve lesi a barátnőmet, aki ezt láthatóan észre sem veszi.

Lia az arcunk elé emeli a telefonját, mire elhúzom a fejem, hogy kikerüljek a képből.

– Na, egy szelfit!

– Nem – felelem mogorván. Gyűlölöm, ha fotóznak. – Még a végén kitennéd Instára, márpedig ott követnek vagy ötezen.

– Már többen – motyogja Lia, aztán megint a telefonjával köröz az arcom előtt. – De ez Istvánnak lesz.

– Minek a pasidnak egy szelfi rólunk?

Lia nem felel rögtön, lesüti a szemét, az ujjával a kanapéból kilógó cérnaszálakat pöcköli.

– Hogy tudja, biztonságban ideértem, mert aggódik értem. Meg azt is látnia kell, hogy veled vagyok itt, nem mással.

Nem tudom, mit felelhetnék erre. Nekem ez már túlfeltésnek tűnik, vagy az lenne a normális, ha a párod így óv téged?

– Na, légyszí, essünk túl rajta! – kéri Lia, udvariasan, de mégis erőlyesen, ahogy csak ő tud. Itt ellenkezésnek helye nincs, így engedem,

hogy lefotózzon minket. Még időben hajtom le a fejem, hogy ne lássam a képet, csak a pittyegéseket hallom, miután Lia elküldi.

Oldalra pillantok, a barista srác merőn bámul minket, én pedig megvonom a vállam.

Naná, hogy Lia érdekli, velem meg csak jó fej volt. És ki tehet arról, hogy esélyem sincs? Naná, hogy én. Senki sem erőlteti rám, hogy forró csokit igyak, ráadásul dönthetnék úgy, hogy hazafelé nem gyorskaját veszek, hanem valami salátát. Csak sajnos sosem lakom vele igazán jól – bár lehet, ez is fejben dől el.

Nap mint nap döntéseket hozok, igent mondok arra, amire nem kéne, tudva, hogy bár apró örömet okoz az elfogyasztása, végső soron csak árt. És mégis mindig ugyanúgy döntök. Gyávaságból? Félelemből? Gyengeségből? Egyre megy. Saját magamat pusztítom, és ez így nagyon nincs rendben. Ezzel tisztában is vagyok. Mégis megteszem újra meg újra.

Szóval, ja. Lia megérdemli, hogy ez a srác őt stírolje. Én pedig, azt hiszem, megérdemlem, hogy még akkor is hidegen hagyjam, ha éppenséggel meleg.

– Bocsánat a közbevágásért, de minden rendben van? – hallom meg újra azt a zengő hangot, miután Liáé elhallgat. Felnézek, és a szexi barista srác áll velem szemben, aki így magasabbnak tűnik.

Ő, izé, erre mit kéne mondanom?

Telnek a másodpercek, én pedig egyre a srácot lesem, azt, hogyan feszül rajta a fekete ing, az alkarját, amin a tálcát egyensúlyozza, a magabiztos, délcég kiállását, ami a hozzá hasonló álompasik sajátja. Ordít róla, hogy hozzá van szokva ahhoz, ha belép egy szobába, minden tekintet részegeződik. És miért is ne lenne így?

Akaratlanul is a sérvemre helyezem a tenyerem. Nem tudok nem arra gondolni, mennyire klassz lenne átmenni a Sugárba a moziba,

de kényelmetlen az a szék, nem a méretemre tervezték. Én sosem leszek annyira magabiztos, mint ez a srác, és ettől, ha csak egy pillanatra is, de magával ragad a féltékenység, amit harag követ. Én tehetek a helyzetemről, senki más.

– Igen, minden oké, köszönjük! – válaszolom, és Lia felé fordulok, bár nem egyszerű, mert a másik oldalamon sokkal szexibb a látvány.

– És láttad már az új Marvel-filmet? Hogy tetszett? – kérdezem tőle, és megállom, hogy a srác felé pillantsak. Valószínűleg ekkor megy el, már nem érzem a hátamon a vizslató tekintetét.

– Még nem, István jobban szereti, ha otthon maradunk kettesben, de azt mondta, megveszi majd DVD-n.

Hű, ki használ még olyat? Persze, István lassan negyven lesz, de azért fura. Oké, inkább meg sem szólok...

És ekkor fedezem fel újra a srácot. Lehajol, hogy felvegyen egy üres tányért, és az ajkamba kell harapnom, mert annyira kerek a fenéke, hogy az már fáj. Még akkor is üt, amikor visszaballag a pulthoz.

– Amúgy, szerinted melyikünkre nyomult rá a barista srác?

Na ne, ez most egy vicc, amin röhögni kéne? Végignézek a mellettem ülő, karcsú és magas lányon, aki hiába visel egyszerű, fekete garbót, még az is úgy áll rajta, mintha egyenesen a kifutóról jött volna a találkozónkra.

– Na, vajon ki tetszik neki? – teszem fel a költői kérdést, és újra széttárom a karom. A denevérszárnyaim meglebbenek a mozdulatra.

– Szerintem te – vágja rá Lia. – Hiszen engem durván bekussoltattott, csak hogy megkérdezze, te hogy vagy.

– Dolgozik, csak azt akarta tudni, kérünk-e még valamit. Lehet, meglepte, hogy nem vettem sütit – bököm ki az első dolgot, ami

eszembe jut, mielőtt még engedném, hogy megragadjanak a fejemben a szavai.

– Csak te kaptál szívecskét a forró csokidra. Nekem meg egy béna kör sem jutott, pedig az én lattémat is ő csinálta. És most is téged néz.

A pult felé fordulok, és a srác tényleg ideles. A szívem hevesen kapálgni kezd.

Mindkét kezével a pultnak támaszkodik, így látom domborodó izmait, karcsú derekát. Ráadásul a csuklója felett mintha tetkók volna futna az inge alá, de túl messze van ahhoz, hogy lássam az épp csak felsejlő mintákat, pedig annyira érdekelne. A haja az egyik szemem elé hull, a tekintete mélysötét. Szinte érzem, ahogy árad belőle az érzéki energia.

A remény szétterjed bennem, felpörgeti a pulzusomat, az arcomra kiül egy hatalmas mosoly.

És a srác pont ekkor fordul el tőlem.

– Esélytelen, hogy egy ilyen pasinak én kelljek – mondom ki az igazságot, noha nehéz most megszólalnom.

– Csongor, te is tudod, hogy nem az – ellenkezik rögtön Lia. – Még csak rám sem pillantott. Csak téged vett észre.

– Hát, akkora vagyok, hogy engem még a Holdról is látnak – nevetem el magam, de a mosolyom nem őszinte. Lia arca meg sem rándul, sőt, keserű sóhaj hagyja el tökéletes ajkait.

– Utálom, mikor bántod magad – kezdi, aztán megrázza a fejét. – Tudod, mit? Amikor összeházasodtok, én leszek a koszorúslány.

– Ej, Lia, neked romantikus regényeket kéne írnod. Képzeldőreő akad bőven – válaszolom, és rögtön témát váltok. – Szóval az minden vágyad, hogy elspoilerezem neked a filmet, ugye?

Kérlelőn meredek rá, a kezemet tördelem, minden jelet megadok, csak könyörgöm, hagyjuk a helyes baristát.

És itt nem arról van szó, hogy ne lett volna már dolgom jóképű pasikkal. Mert akadnak közülük páran, akik kíváncsiak arra, milyen lehet velem az ágyban. Ám ennyi, több nem érdekli őket. De azért ez a srác egy másik kategória, ráadásul itt ül mellettem Lia, aki gyönyörű, akár egy életre kelt Disney hercegnő...

– Na, azt próbáld meg! Tudod, hogy spoilerfób vagyok! – böki meg a karom Lia. Engedi, hogy eltereljem a témát az álmokról, a szexi baristákról, és visszatérjünk a laza, baráti beszélgetéshez.

Úgy másfél órával később kezdünk csak szedelőzködni, és pont miattam, mert ideje indulnom a házi orvosomhoz. Este nyolcig rendel, és már hat is elmúlt.

– Veszek egy kávé, megvársz? Elviszem Istvánnak – mondja Lia, miközben kecsesen felkel.

– Persze, menj csak! – válaszolom, és a barista irányába sem akarok pillantani, noha érzem a tekintetét a hátamon. Lehet, azt hitte, fel sem fogok tudni állni a kanapéról. Oké, necces volt, egy cseppet süppedős fajta, de hé, nem vagyok olyan béna.

Magamra veszem a kabátom, kicsit behúzom a hasam, de a cipzár szerencsére könnyedén feljön.

Lia vigyorogva tér vissza, és szokás szerint belém karol.

A kijárat felé sétálunk, a boltok kirakataira rá sem nézünk, annyira egyformának tűnik mindegyik.

– Minden rendben nálatok? – kérdezem.

– Úgy érzem, igen. István képes rá, hogy boldoggá tegyen. Nem csak az ágyban, noha elhiheted, kész akrobata. Egyszerűen jó vele lenni, akár szakadt pulcsiban, egy társasjáték felett is.

Elmosolyodom, és a szívem mélyén érzem, hogy ez teljesen őszinte, cseppnyi irigység sincs bennem. Ha valaki megérdemli a happy endet, az Lia.

– És nem félsz attól, mi lesz, ha véget érnek a mézeshetek? – tör ki belőlem depi Csongor. A kis dög, akit legszívesebben elzárnék az elmém mélyére.

– Miért rettegjek a holnaptól, amikor a mát is élvezhetem? – kérdi Lia mosolyogva, én pedig rájövök, szeretnék egy nap annyira okos és erős lenni, mint ő.

2. FEJEZET

LESZÁLLOK A HÁRMAS VILLAMOSRÓL, és a kőbányai gettóban a rendelő felé sétálok. Sötétség burkol körbe, a lámpák alig pislákolnak, és bár csak nemrég múlt hat, olyan, mintha éjszaka lenne. Pár nap van hátra a februárból, a levegő csípős, egy cseppet fázom is, de nem emiatt hullámszik végig rajtam a borzongás.

Először megyek a házi orvosomhoz, holott kilenc hónapja halt meg Laci bácsi, akkor határoztam el, hogy márpedig én a tettek mezejére lépek, és segítséget kérek a fogyásban, mielőtt komoly baj lesz.

Hónapok óta tudom, hogy ki kell vizsgáltatnom magam, de valahogy mindig sikerült elodáznom a dolgot. Elhagytam a tajkártyám, nincs időm újat csináltatni, a költözés miatt nem tudom, melyik házi orvoshoz tartozom körzetileg, várjuk meg az új évet a nagy fogyás-sal, valamilyen kifogás mindig akad. Abból sosem fogy ki az ember.

Ahogy elsétálok a nagy forgalmú utak mellett, és a talpam alatt olvad a latyak, a rettegés minden lépéssel egyre erősebben gyűrűzik a testembe, hiszen ha a házi orvos bunkó lesz, ha beszél, ha rossz hírt mond, akkor nem tudom, lesz-e erőm mindent végigcsinálni.

Vajon így érzett Laci bácsi is? Ezért adta fel idő előtt a harcot? Márpedig én élni akarok, szeretni, boldognak lenni, nem pedig huszonöt évesen meghalni. És mégis...

Annyira egyszerű fejben elhatározni valamit, lélekerősítő gondolatokkal támogatni önmagad. Cselekedni nehéz. Megváltoztatni a teljes életed, szembenézni az ismeretlennel brutálisan kemény. De néha ez az egyetlen út.

Hiába szól a fülhallgatómból a kedvenc nyugi-válogatásom, nem lesz tőle jobb a hangulatom. Meglátok egy padot, levetem rá magam, benyomom a mobilnetet, és videóhívással felhívom a legjobb barátomat. Ha valaki, hát Rebeka biztosan meg fog nyugtatni.

Két perc várakozás után Rebeka felveszi a telefont, de a kijelzőn nem őt látom meg, hanem a lassan hároméves Erik vigyorgó arcát.

– Mikor jössz a busszal? – kérdi rögtön. – Megyünk a játszira!

Elvagyorodom, pláne amikor a tizenkét hónapos Zitus is odadugja a pici arcát, és egy cuki mosolyt villant rám, miután felismer.

– A héten, ígérem! Már nekem is hiányzol, kicsikém. De mondd csak, anya hol van?

– A kalózzokkal egyeztet a váltságdíjról – közli Erik úgy, mintha buta lennék, hogy nem tudom. Imádom ezt a kis rakoncátlant!

– Voltál orvosnál? – hallom meg rögtön Rebeka hangját, a két gyerek pedig már egy párnára ugrál nevetgélve. – Várj, kitalálom! Ott ülsz a rendelő előtt, és félsz bemenni.

– Hát, izé... – motyogom, mire Rebeka az arca elé emeli a készüléket. Kicsit megviseltnek látom, szőke hajából lassan kikopik a festék, karikák virítanak a szeme alatt, de a hangjából erő sugárzik.

– Nincs hiszti, irány a doki! – vágja rá. – Tudom, hogy nehéz, de nem halogathatod tovább.

– Igazad van – felelem, és már folytatnám is egy „de”-vel, mert annyira nem egyszerű az egész.

Rebeka nagyot sóhajtva elfintorodik.

– Erik, azonnal tedd le az ollót a kezedből!

– De a kalózoknak kardja van! Híjjá, véd magad! – üvölti a gyerek, és hadonászni kezd a háttérben, amitől akaratlanul is mosolyra húzódik a szám.

– Csongor, ne haragudj, le kell tennem, mert mindjárt megöli magát. Visszahívlak, amint alszanak!

Nyilván nem fogok ellenkezni, noha sok kimondatlan szó nyomja még a lelkemet.

– Semmi gond, majd írok, mizújs! – Már csak a sötét képernyőnek válaszolok, Rebeka kinyomott.

Liát is nagyon szeretem, de Rebeka a legrégebbi barátom, ő az, aki igazán ismeri a helyzetemet, az életemet, ő tudott volna a legjobban megnyugtatni. Viszont immár két kisgyerek anyukája. Naná, hogy nincs korlátlan ideje a hülyeségeimre.

Feltápáskodom, a lábamban megérezem a fáradtságot, a karjaim brutálisan nehezek, legszívesebben lerogynék újra a padra, de mennem kell.

Bármennyire is félek.

Bármi is lesz.

3. FEJEZET

A FALAK ÁTKOZOTTUL FEHÉREK.
A szék iszonyúan kényelmetlen.

A levegőben fura szagok terjengenek, ráadásul annyira befűtötték a rendelőt, hogy még a nyitott ablak közelében is úgy érzem, meggyuladok. De legalább én következem, hamarosan bejutok a dokihoz.

A kezemben lévő regény megremeg, összefutnak a szemem előtt a sorok.

Képtelenség most olvasni, így berakom a hátizsákomba a könyvet, és próbálok nem a velem szemben ülő bácsira nézni, aki úgy mered rám, mintha attól tartana, hogy menten összeesek, és meghalok előtte.

Gyűlölöm ezt a szájalommal teli pillantást, gyűlölöm, hogy ott van a tekintetében az ítélet: *Magadnak köszönheted!*

Szinte előnt a megkönnyebbülés, amikor kinyílik az ajtó. Egy nyögéssel felpattanok, és a lehető leggyorsabban beiramodom a dokihoz.

A szoba kicsi, a sarokban gyógyszerekkel teli vitrin, a fehérre meszelt falon mindenféle gyógyszerreklám-poszter, az asztal előtt pedig egy lestrapált szék. Az ablak tárva-nyitva, a friss levegő most jólesik.

Nem merek az orvosra nézni, sem az asszisztensére. Nem akarom látni, hogy elítélnek, netán már most eldöntötték, képtelenség rajtam segíteni.

Az orvos ráncos arcán viszont felfedezek egy érdeklődő mosolyt. Ez ad erőt, ez az egyetlen apró gesztus.

– Miben segíthetünk?

– Farkas Csongornak hívnak. Szeretnék laborvizsgálatot, hogy cukorbeteg vagyok-e. És van egy hasi sérvem, amit, azt hiszem, meg kéne műteni, mert egyre nagyobb.

Az orvos végignéz rajtam, kicsit megemeli a szemüvegét. Várom a lemondó sóhajt, de a tekintete csak kedvességről árulkodik.

– Marika, kérlek, írd meg a papírt! – mondja a doki, és sorolni kezdi, miféle vizsgálatokat végezzenek el a laborban, majd rám mered. – Fiatalember, nézzünk rá arra a sérvre!

Nagy levegőt veszek, gyűlölöm, ha nincs rajtam ruha, most viszont nincs helye ellenkezésnek. Végül a mellemig húzom a felsőm, a szellő csiklandozza a hatalmas hasam.

Nem pillantok le. Nem akarom látni, hogy mennyire nagy, miként húzódnak meg oldalt a rózsaszínes csíkok, amiknek a tapintása néha olyan, mintha hegek lennének a bőrömon.

– A sérve igencsak nagy – állapítja meg a doki. A hangja nem árul el érzelmeket, de összeszorítja a száját. – Csongor, maga hány kiló?

Megmondom, mennyit tippelek a legutóbbi mérésem alapján, de az legalább egy éve volt. Azóta akár több is lehetek.

Várom a kérdést, hogyan híztam meg. Miért nem tettem eddig semmit. Ezek helyett kimondja azt, amitől hónapok óta rettegek:

– Amíg ilyen testes, nem lehet a sérvet megműteni, ahhoz a súlya legalább felét el kéne veszítenie. Ugye, tudja, hogy a sérv életveszélyes is lehet?

Bólintok, mert tisztában vagyok az igazsággal: bármelyik pillanatban meghalhatok.

Egy nap hirtelen azt veszem majd észre, hogy szédelgek, a sérvem kőkemény, és szó szerint kizáródik.

És nem lesz előjele. Nem lesz figyelmeztetés. Nem történik más, csak egy nagy bumm, és ha eljutok a kórházba, öt betegápoló próbálhat majd nyögve felráncigálni a műtőasztalra, és ki tudja, túlél-e a sürgősségi beavatkozást, vagy ők túlél-e a próbálkozást, hogy megmozdítsanak.

És én mégis megvettem azt a nyomorult forró csokit.

Ide jövet megettem azt a rohadt pizzát.

És a fene essen belém, amikor hazaérek, félő, hogy befalom a croissant-om is, amit naná, hogy nem hagytam ott a boltban.

Mégis, mi a francot művelsz, Csongor? Meg akarsz halni? Úgy akarsz végezni, mint Laci bácsi? Vakon, cukorbeteg, aztán meg több méterrel a föld alatt?

Válaszolni akarok a lelkiismeretemnek. Azt akarom mondani, hogy „Nem!”, de félek, hogy ehhez sincs erőm.

4. FEJEZET

ALIG MÚLT REGGEL HÉT, most szállok le a villamosról. A régi típusú, sötétsárga jött, a lépcsőfokok túl magasak, a hely túl szűk, hallom, hogy mögöttem toporog valaki. Meggyorsítom a lépteimet, és ahogy leérek a betonra, rögvest beleáll a bokámba a fájdalom.

Kifújom a levegőt, adok magamnak két pillanatot, mielőtt megindulok. Ennyi idő pont elég, hogy meglássam a megállóban várakozó diáklány arcán átsuhanó szánalmat.

Lehajtott fejfel követem a villamosról leáramló tömeget, de mire átérek a zebrán, ők már majdnem az Egészségháznál vannak. Utánuk eredek.

Az épület meglehetősen nagy, és már kívülről látszik, hogy ráférne egy festés. A lépcső helyett a rámpán megyek fel, a beton már töredezett, a repedéseiben megbújó pár fűszálon még ott fehérlik egy kis zúzmara.

Beérve az épületbe, rögtön satuba szorul a mellkasom, ahogy meglátom a kiírást: a labor az emeleten van. Naná, hogy nem látok sehol sem liftet...

Legalább egy órát várok az emeleten, mire bejutok a vérvételre. Két nővér ül a két összetolt, fehér asztal előtti székeken, leülök az

egyikük elé, akinek fekete hajába megannyi ősz hajsza vegyül. Valószínűleg középkorú, de a szeme alatti ráncok alapján nem lepne meg, ha kiderülne, hatvan is elmúlt.

Odaadom neki a papírt, a tükre nézve pedig elfojtok egy sóhajt. *Ne csináld már, Csongor, csak egy szúrás!* Inkább a plafont lesem, rajta egy régi beázás nyomát.

– Na, hol talállok itt vénát? – kérdi a nővér, és törekenynek tűnő kezével a karomat fogja, nézegeti, itt-ott megütögeti, hátha segít, de a bőröm túl vastag, annyi itt a hám, nehéz dolga lesz.

– A csuklómnál necces, de az alkaromon szoktak találni.

Meg is mutatom a helyét. Kedvesen rám mosolyog, ettől egy cseppet megkönnyebbülök.

– Általában a könyökhajlatnál szoktunk vért venni, de magánál ott problémás lehet. Próbáljuk meg, ahol mondja!

A nővér koncentrálni igyekszik a gumival átfogni a karom, de nem éri át. A szégyentől levegőt is alig kapok, miközben tudom, ez még csak a kezdet. Jön ennél még rosszabb is.

– Fogja meg nekem, kérem! – szól a nővér, én pedig a bal kezemmel erősen megragadom a gumit, igyekszem a lehető legszorosabban tartani, közben erősen ökölbe szorítom a jobb kezem, hogy minél láthatóbb legyen a vénám. A nővér fertőtlenítőt fúj a bőrömrre, ráüt párszor. Aggódó arccal szúrja belém a tűt.

Nem tehetek róla, a szúrástól felszisszenek, de elnyomom, csak a piszkosfehér falat bámulom.

Amikor végzünk, öt üvegcsé van megtöltve a véremmel, és a vizeletemet tartalmazó fiolát is lerakom az asztalra.

– Az eredményeket egy héten belül megtudja, a háziorvosánál lesznek, és persze online is elérhetővé tesszük. – Megpaskolja a karom. – Csongor, van még valamilyen kérdése, amiben segíthetek?

– Nincs. Köszönök mindent! A viszontlátásra!

Bólint, én pedig elindulok, miközben a félelem végigkúszik az ereimen, és a gyengeségtől le kell ülnöm a lépcső tetejére.

Egy hét múlva megtudom, cukorbeteg vagyok-e. Kiderül, van-e más bajom is.

Egy hét feszült, idegőrlő várakozás vár rám.

5. FEJEZET

*N*A JÓ, CSONGOR, NE LÉGY IDIÓTA!

Kábé egy perce itt állok a pláza végében, a kávézó előtt. Kisé cikinek érzem, de ha egyszer olyan jólesik bámulni őt, kellett ez a labor után!

Folyamatosan szolgálja ki a vendégeket, időnként édesen beletúr a hajába, amitől a tincsei ezerfelé állnak, a fekete ing pedig még mindig vadítóan fest rajta.

Már épp eleget néztem őt, nem akarom, hogy kínos legyen, így hát elindulok. Amint a kiszolgálópult sarkához érek, nem bírom ki, csak még egy pillantás, nem több!

Találkozik a tekintetünk, és ő rám mosolyog, a derűje annyira őszintének tűnik, hogy szinte betonba önti a lábam. Megcsípem a combom, hátha csak álmodom, de nem, mert még mindig engem néz, mire én is rámosolygok.

Képtelenség, hogy ne tegyem. Nem bírok ellenállni.

Ekkor veszem észre, hogy mögöttem egy gyönyörű lány áll, aki in-teget valakinek. Nem nehéz összerakni a képet, így leforrázva megindulok a mozgólépcsőhöz.

Ez a baj a reménnyel, nem igaz? Mindegy mennyire lehetetlen az, amire vágyunk, akkor is ott pislákol bennünk mélyen, odabent, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lehetetlen elnyomni. Akkor is, ha az agyunk tudja, esélytelen, ami-re vágyunk.

Egy órával később érek haza, megvacsorázom, és éppen a Netflixet böngékszem, esti néznivaló után kutatva, amikor megcsörren a mobilom.

Üzenetem jött, de nem ismerős a szám.

Szia! Hogy vagy? ;)

Kacsintós jel a végén. Ki lehet ez? Röviden és lényegre törően írok vissza:

???

A kezemben van még a telefon, amikor megrezzen, jelezve az új SMS-t. Kioldom a képernyőzárát, és attól, amit látok, meglepetésemben majdnem eldobom a mobilomat.

A múltkor a barátnőd megadta a számodat.

Az újabb üzenete egy kép. Kék farmerkabátot visel fehér pólóval, épp a gallérját igazítja, és komolyan oldalra néz.

Félprofil ide vagy oda, naná, hogy egymillió ember közül is megismerném az őrijítóen dögös baristát.

A szívem a torkomban dobog. Mit akarhat vajon?

Már írnék valamit, amikor újra rezeg a telefon.

Nagyon bejössz, életemben nem láttam még ennyire dögös superchubbyt, mint amilyen te vagy.